I. évfolyam. 43. szám. Alsó-Lendván, 1889. november 3-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Helyben házhoz hordva és vidékre postán küldve:
Egész évre . . . 4.—
Félévre . . . . 2.—
Negyedévre . . . 1.—
Egyes szám ára . .10

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

HIRDETÉSI DÍJAK:
3 hasábos petitsor egyszeri hirdetésnél soronkint 6 kr. többszöri hirdetésnél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr. Nyílttér petitsora 10 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:
Kanizsai utcza hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.
Kéziratok vissza nem adatnak.

FELELŐS SZERKESZTŐK:
PATAKY KÁLMÁN és VACHOTT KÁROLY.
Kiadó és laptulajdonos: Farkas János.

KIADÓHIVATAL:
Főutcza hová az előfizetések és a lap szét küldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

Mindenszentek és Halottak napja.

Alsó-Lendva. 1889. november 1-én.

Minden szentnek és minden meghalt nak emlék ünnepeit üljük ma és holnap. Magasztos, megható és komoly gondolatokat keltő két nap biz ez, melyeken öröm és gyász, tulvilági fény s a nyirkos föld rideg öléből előtörő setétség, örök élet és hiu világi mulandóság váltakozó képe tárul lelki szemeink elé November 1-én kora reggel megkondul a harangok örömet hirdető érczszava, s oly ellenállhatlanul hivogat bennünket Isten házába, hol dicsöitő hymnusok szállnak fel, a hivők ezreinek ajakáról, a Mindenható csillag trónusa elé, hogy az Urat, ki csodálatos az ő szentjeiben, a dicsőult lelkek megszámlálhatlan seregével együtt áldják és dicsérjék. Nincs is az ember fölényét, az oktalan állatok s minden más földi teremtmény fölött, fényesebben kitüntető kép annál, mint mikor e siralom völgyének küzködő vándora, az ima és áhitat átszellemitő szárnyain, fölemelkedik égi hazája felé s lelki szemeivel végig teki t a boldog égi lakók ama választott sorain, kik egykoron ép ugy e föld lakói valának, mint mi vagyunk, kiknek halandó teste az utolsó itélet nagy napjáig ép ugy a föld porait sokasitja, mint előbb vagy utóbb megfutott földi pályánk után a mienk is, de a kiknek üdvözült lelke ott lebegi már körül a mindenek Alkotóját, kinek örökös birására vagyunk mindannyian teremtve.

Egészen más kép tárul szemeink elé ez ünnep délutánján. Az év ez utolsó határidejéig kertjeinket diszitő rózsák s egyéb virágokra kimondatott már az itélet: hisz maga a nagy természet is, mintegy felsőbb parancsszónak engedve, csak azért kimélte meg azokat a hideg őszi szelek s a dér fagyos leheletétől, hogy azokból e napon, a gondos kezek hálájuk és szeretetük bizonyitékául, koszorukat füzzenek, kedveltjeik gyászos sirhalmára. Alig készültek el azok, már is a harangok mélabus kongása hivja fel ujra imára a buzgó közönséget. Az egyház örömét megható gyász váltotta fel; a fekete szinü öltözeteket s az est setétségét oly titokszerüen derengi körül a templomi kivilágitás halvány fény özöne; egyszerre csak felénk száll az orgona mély hangjai közül a a Zsoltáros szava: »A mélységből kiáltok hozzád Uram! hallgasd meg szózatomat.« Ime tehát Mindenszentek ünnepéből Halottak estéje lett, s halk sóhajtások között mindenkinek ajakáról legmélyebb megilletődéssel tör ég felé e jámbor kivánat: »Adj Uram örök nyugodalmat nekik!« Az áhitat végeztével megindul a koszorukkal terhelt gyászoló sereg, elhunyt kedveseik csendes birodalma felé. Csendes!? talán csak az volt egész éven át! lám most minden sirhalom, azon minden hant, a hantokon minden virág; minden siremlék, azon minden felirat, a feliraton minden betü, mily beszédessé vállt! Szavukra felujul a régi emlék, ujra vérzik a némileg begyógyult seb, megered a sürü könyzápor, hisz virágos kert a temető, minden hantja alá egy-egy letört virág van ültetve, melynek kelyhére oly szépen oda illik a bánat harmat!

1882-ik év November 1-én zimankós, havas őszi idő volt, talán többen vissza emlékeznek még arra? én soha, de soha azt el nem feledhetem! Megelőző napon már terhes hó felkök takarák az az ég boltozatot, mintegy figyelmeztetésül arra hogy a halottas koszorukba szánt virágok idejekorán betakarittassanak.. Másnap mégis csak öröm ünnep volt Mindenszentek napja s hogy az örömet a fejletlen gyermeki szivekben is felkeltse a szerető édes anya, csak kiosztotta köztük a »Minden szentek kalácsát. (vasmegyében ez szokás, mint a husvéti pirostojás, vagy karácsonyfa) Délután a család örege, apraja, válogatta, illesztgette egymás mellé az élte virágzó korában elhunyt testvér koszorujába gyüjtött virágokat. Az idő, mint emlitém — legalább vasmegyének Styriával határos szélén — igen zord volt. még is csak halottak estéje volt! a kegyelet és szeretet pedig nem minden akadálytól riad vissza. Hullámzott is a gyászoló sereg, virág koszorukkal karján, a temető kert felé hol a suhogó szél hideg szárnyain hó pelyhek, sárgult falevelek s a koszorukból kitépett virágok foszlányai röpködtek szerte szét, s a szél, hol egyik hol másik, pedig gondosan védett mécs világot oltotta ki. Mily

TÁRCZA.

Halottak napjára.

Melyik szebb sir?

Megnépesül a temető.
Zsibong a nép benne;
A sirkert ma olyan, mintha.
Virágos kert lenne.

A csillárok czerjei;
Gyertya és mécsvilág.
Itt is — ott is koszorúba
Fonva a sok virág.

Feltünik a sirok között.
Egy gyönyörü emlék,
A ki látja, megbámulja,
Rajta minden oly szép:

Aranyozott vasrácsozat.
Myrtus koszorukkal,
Carrarai márvány sirkő.
Selyem szalagokkal . . .

A sok néző egymást kérdi:
Ki-è e szép emlék?
Koszorúktól nem láthatni.
A megholtnak nevét.

Senki sincsen a sir körül,
Aki nevét tudna.
Senki sincsen a tömegból,
Aki öt gyászolna.

Van meg egy sir, mely feltünik,
[illegible]
Festett fejfa gyászfátyollal,
Rajt csak egy mécs vagyon.

A mécsvilág halvány fénye.
Kialvóan pislog,
A sir mellett kis fiával,
Ifju özvegy zokog.

Ifju özvegy gyászruhában.
Összekulcsolt kézzel,
Késő estig megholt férje,
Sirja mellett térdel.

Mig az első pompájában,
Bámulatnak tárgya,
Az utóbbi ékessége.
Ifju özvegy s árva.

Mondjátok meg kettő közül.
Ugyan melyik szebb sir,
Az-e, ahol pompa s fény van,
Az-e, ahol özvegy sir? *Földi.*

Mementó móri.

Halottak estéje,
Be szomoru este. —
Rég letünt csillagok,
Mostan felébrednek.
Máskor néma tenger,
Puszta, elhagyatott —
Az egész temető.
Mostan felcirágzott. —
[illegible]
Minden elő siet.
Özvegy sirjára.
Koszorut kötni és,
Borulni reája. —

Kihalt most a város.
Népes a temető;
Minden sirhalomra,
Dül egy — két könyező. —

Csak én nem dülhetek,
Szülőim sirjára,
De imádkozom itt
Értök a távolba.

Farkass Károly

S. J. munkatárs emlékezete.

Elköltöztél — oh jó barát —
Itt hagyád e világot.
Még csak el sem búcsuzhattam,
Tőled, ki már régen ott,
Aluszod mély álmaidat,
Hideg rögös hantok alatt.

A néma sir, mely eltakar,
Nem tudja, hogy mily sokan,
Megkönyeztek midőn láttak.

találván tükrözte vissza a természet eme játéka is a kérlelhetlen halál rémes képét!

A többi közt némán észrevétlenül térdelt gyermeke sirján egy jó anya, nem engedve át senki má nak, hogy a félig fagyos félig hó boritotta hantokat diszithesse, valamint azt sem, hogy a sir keresztet koszoruval más ékesithesse. Gyermeke emlékével elfoglalt s imázó lelke a külvilágtól talán csak annyiban befolyásoltatta magát, hogy forró könnyüivel iparkodott a hideg hó réteget kedveltje sirjáról felolvasztani. Átfázott teste, a szeretet melegének hatása alatt, nem érezte a nedves hideget s csak jó későn vette észre, hogy a gyászolók nagy része már haza sietett. Szegény anyám! velünk egyenlő szeretetben akarta részesiteni, legalább az év ezen napján meghalt gyermekét is, s minket élőket fosztott meg attól! Meghülésb l eredett betegsége más nap ágyhoz szegezte őt, s két hét mulva a bánatos atyával öt anyátlan árva zokogott, a testvér mellett pihen, jó anya hült tetemei fölött Im! azóta oly gyászos, másoknál rám nézve sokkal gyászosabb nap a Halottak napja. Jól tudom hogy lesznek kik soraim ama részét, miket e nyilvános téren, történet hiven, felejthetlen anyám emlékének szenteltem, szerénytelenségnek tartják; de én a távolban nem borulhatok a drágá hamvak fölé, s a rokoni körben sem önthetem ki szivem bánatát, pedig mily jól esik a bánkodónak, ha kipanaszkodhatja magát! Ti azonban, kik még azon irigylendő szerencse részesei vagytok, hogy örömben és buban, jó szülőitekkel együtt érezhettek, mondom ti, ne itéljétek el sora imat, — mert lássátok én is voltam olyan boldog, s ugy szólván csak is addig igazán boldog, — sőt inkább gondoljátok meg: mily megbecsülhetlen kincsek birtokában vagytok, minek valódi értékét majd akkor fogjátok igazán megtudni, midón a kipótolhatlan veszteség egész ónsulyával nehezedik erőtlen vállaitokra.

Mi pedig, kiket az anyátlan árvaság köteléke füz össze: Oh! mi nagyon is érezzük boldogult püspökünk: az arany szavu Szabó Imre, eme szavainak igazságát: »Valamint az égen csak egy nap van, mely ha leáldozik magával viszi éltető melegét: ugy a földön csak egy édes anya van, ki ha sirba száll, elviszi magával szeretetét mit a világon többé mi sem pótolhat.« Keseregjünk tehát a veszteség fölött! ültessünk virágot elhunyt kedveseink sirjára! fonjuk körül koszoruval az élettelen siremléket, mert Halottak napja van s a mulandó test ott pihen a hideg föld ölén. Hát a lélek? Oh jertek! fonjunk számára is koszorut a hit, remény s a szeretet legillatosabb virágaiból s küldjük fel azt, sziv vigasztalásunkra oda, hol az Mindenszentek ünnepét üli.

Felső-eőri.

A milyen a mosdó, olyan a törülköző.

Motto: „Adnék érte öt garast, ha megláthatnám a medvét."

Kámán Lajos ur által megtámadott ismeretes czikkem érdekében most már utoljára oly megjegyzéssel fogok tollat, hogy az érdekes czimmondat igazságát t. ur félremagyarázásaival szemben s rosz felfogásából eredt frázisai után ugy állitsam a t. olvasók elé, a mit az általam s tán Kámán ur kivételével mindenki által értve van.

»*Az embert a barmoktól csak az okosság különbözteti meg.*« Ismételten is *csak* azt állitom és a *csak* szócskát hangsulyozom. Nincs itt szó az emberről, mint hus és vérről, mert mielőtt ő azt hogy az ember, mint ilyen, a természetrajz szerint is mint az állatok legnemesebbike ismertetik el, belátta, már is a természettudomány ilyen szempontból az embert »feltétlenül« az állatok sorába helyezte Mit akar tehat ön a két kézzel a kizarólag két lábon való járással, s az égfelé emelt tekintettel? — Hisz mindezek testi tulajdonságok, — s ön argumentumait ezekre fekteti? Világos első közleményemben mire ön kapaszkodólag fellépett, hogy az embert lélektani szempontból méltattam, mert csakis e szempontból emelendő ki az ember a mindenség tömegéből és csak is igy lesz az ember a teremtmények és a természet ura vá. Beismeri ön, hogy lélektant nem tanult. Miért kontárkodik tehát? Mert könyve sincs, a mibe betekinthetne, megmondom önnek mi az okosság: »Az ember gondolkodik, következtet, biralgat, itél,« s ha ezek alapján a nézeteket mérlegeli — okoskodik, majd megállapodásra jut, — tehat akar s ha tetszik cselekszik. Mind ezt egész a cselekvésig végzi az elme vagy az ész. A tudomány, mely az ember ezen tulajdonságaival foglalkozik — az a lélektan. A Kerka mentén, a kiben ezen lelki tulajdonok nyilvánulnak a nép ezt szokta mondani: »*van oktya*« (van esze). A tudomány pedig mindezen tulajdonságokat méltán nevezi *okosságnak*.

Valjon milyen okoskodást követett el akkor mikor az okosságot helyesen észnek mondván ki, rá ruházta azt az állatokra is, mondván: esze pedig az állatnak is van??? Hisz akkor csakugyan nem volna külömbség ember és barom között . . Pedig én világosan feltüntettem, hogy a békának cselekménye éppen nem volt eszes tehát okos sem és itt az ön által éssel felruházott állatokról levén szó, csakis az okosság hiányát akartam példabeszédem szereplőiről kimutatni, a mit ön magára vett, mert badar állitásokkal lépett fel, s frázisaival a dolog lényegéhez még csak nem is konyithatván — az ember testi szervezetére vonatkozó tulajdonságokkal akart argumentálni, akkor mondottam ki, hogy az ön közleményéből is *csak a józan okosság hiányzik*. Hisz ember fejében üt csak szeget az, ha az embert testileg az állatok közé helyezi a természetrajz, restelvén ugyanis, hogy a tudomány a majmot az emberhez hasonlitja, mi több még ősapjának is nevezi, de akkor is elfeledé ön azt, hogy ezen a testi szervezetre vonatkozó azonosságok avagy különbözetek csak állatot állattól különböztetnel meg. Megtámadott themámhoz csak olyan mellékes dolog ez, mint asszonyon a rizspor, avagy a turnör.

Mégis még személyeskedéssel is vakmerösködik vádolni engem, már most, ha csak hiusagát nem sérti az, hogy én az embert csak lélektanilag vagyis okossági szempontból különböztetem meg a többi alattól, nem tudom mivel sértettem volna meg önt, de hogy önnek kihivó utolsó soraiban óhajtva keres ön, t. i. *az ökröt* feltüntessem, álljon következésképp itt e kis adoma.

Vándor szinészek társasága korán reggel tartotta bevonulását egy mezővarosba. Utközben a bakterral találkoztak, ki éjjeli fáradalmait ment kiheverni a k u k o r i c z a f ö l d r e. Mi isten csodája ez? szólt szemeit dörzselve, miféle ëktelen bagazsiás kocsik? Bizonyosan komédiások! »*Adnék érte öt garast. ha megláthatnám a medvét.*« Szurja le kend azt az öt garast — mond az egyik szinész, a ki meghallotta a bakter dörmögését. — Zsebre vágta a pénzt, s azután igy szólt hozzá: No hát nézzen ide kigyelmed! s azzal az orra elé tartott egy kis zsebtükröt.

Szendeji.

Irodalom.

Ország-Világ. Oktober Deczember, szerkeszti Benedek Elek. Az „Ország-Világ", e legnagyobb és legszebb magyar népes és szépirodalmi lap, mely *Benedek Elek* gondos szerkesztésében évről-évre nagyobb kedveltségnek és elterjedésnek örvend, az ujévvel fennallásának *tizedik* évfolyamába lépett. Sokkal szebb mult áll e lap mögött, semhogy hangzatos programmra volna szüksége. Az »Ország-Világ« rendes tartalma: egy eredeti és egy forditott regény, több novella, tárcza, ismeretterjesztő közlemények, élet- és jellemrajzok közlemények s nők részére »*Nők Világa*« czimen egy gondosan szerkesztett rovat, melyben számos divatkép, divatlevél, háztartási, kertészeti teendők s egyébb nőket érdeklő aprósagok vannak közölve.

Az »Ország Világ« előfizetői *hat müvészi*

Ravatalon megholtan;
Mind azt mondták: kár volt érted,
Fiatal volt még életed.

Nem gyötör a világ gondja,
Lelked már [illegible],
Nyughatol te szép csendesen;
De gyászolnak övéid,
Ők nem tudnak elfeledni,
Mert fájdalmuk tengernyi.

Nemsokára, hogy halálod,
Hire hozzám eljutott,
Képzeletben megjelentél,
Szép és vidám volt arczod,
Örültem már mégsem igaz:
»Hogy meg haltál« kósza hir az.

Némán vártam szavaidat.
De tovább nem folytatád,
Azt akartam megkérdeni,
Hol adsz ujból találkát, —
Be sem várva kérdésemet,
Eget mutat halvány kezed.

Elköltöztél oh jó barát!
Itt hagyád övéidet,
Isten veled, — Isten veled!
Csendes legyen fekhelyed!

Földi.

Egy sipka története.

(Reminiscentia a frajbiligos életből.)

Az „Alsó-Lendvai Hiradó" eredeti tárczája.

Aludt a tábor. A nagy manöver kimeritő fáradalmai erőt vőnek az elcsigázott katonákon. Alvó félben levő tábortüzünk mellett csak ketten valánk már ébren — én és Gyula barátom. A tábor fölött egy falusi kastély állott; az Imrédy család uriháza volt az, — annak lakóiról beszélgettünk.

»Aztán viszont szeret téged Jolán?« szólt Gyula barátom.

»Nem felelek rá, — hátha még elbizakodottnak tartanál.«

»Hm — emlékszel-e a mult évi jogász bálra, hol Imrédy Jolán körül annyira csaptad a szelet; — no persze, ha annyira szerelmes vagy belé. De most bizonyosan az egész vacsorára oda összehivott tisztikarunk a szép házi kisasszony körül tetszeleg, — te meg Romeo öcsém itt gubbasztasz mellettem a gyepen, ha álmos vagy el is alhatsz, nebusulj — Jolánkád nem unatkozik!«

»Azt hiszed, — no hát most már azért sem alszom, hanem ha akarod, elvezetlek oda, hol meggyőződhetsz róla mennyire szórakoztatja Jolánkát a mi lajdinantjaink udvarlása. Sokszor voltam Imrédy Miklósnál jogász koromban; — ha nem untat — a kastély egyik ablakáról végig nézhetjük a mulatságot!«

»Nem bánom, — gyerünk.«

Elindultunk az előttem ismeretes uton a kastély felé. Utközben aztán kivallottam Gyula barátomnak, hogy mi Jolánkával már csak az én utolsó szigorlatom szerencsés befejeztét várjuk, hogy aztán az öregek elé rukkoljunk, azzal, hogy minket bizony se ásó, se kapa egymástól el nem választ.

Egyszer csak a kastély kivilágitott ablakai alatt állottunk, melyek közül kettő teljesen ki volt tárva; — az az ebédlőből nyilik gondolám, — s egyet intvén Gyulának, megindultunk a felfutó vadszőlőbe kapaszkodva a magasan fekvő ablak felé. Benézünk a szobába — — nincs senki csak egy bokorugros szoknyaju szobaczicza végezte az asztal körül a vacsora utáni hivatalos teendőit. Boszankodva nézek jó Gyula barátom felé, a ki azonban, midón a helyzettel tisztába jött, másként kezdett gondolkozni mint én, — mert alig hallhatólag sugta be az ablakon a szobaczicza felé: »Nacscsad!« — — No szervusz — oda vagyunk gondolám, ez a viziló most odáig van már; felébredt benn a katona természet. — nem lát ez már egyebet csak a kinálkozó jó vacsorát, no meg persze a szobacziczát. Mielőtt szóhoz juthattam volna, Gyula hangját hallom ismét, a mint az éhség és epedéstől iszonyuan elérzékenyült hangon ujolag behörgi az ablakon: »Nacscsad!«

A katonáktól bizonyosan már előre elrémitett kis lány erre az ablak felé tekint, s amint bennünket oda felkapaszkodva be bámulni meglát, a kétségbe esett rémület hangján elkiáltja magát:

»Jézus Maria — baka gyün!«

Két zuhanás az ablakról és rohantunk a tábor felé.

Másnap reggel kora hajnalban indulásra ké

becsü fény- és szinnyomatu mümellékletet kapnak s ezen kivül minden évben jelen meg külföldi képes lapok példájára egy rendkivüli *ünnepi szám*, melyet mig nem előfizetők csak *50 krert* szerezhetnek meg, *a következő évi uj előfizetők is ingyen kapják egész éven át.* Ilyen volt 1888 ban a *karácsonyi ajándékul szánt ünnepi szám*, mely a *képviselőház ötven iró tagjának arczképét közli s ugyanazon nagyérdekü dolgozatait, névaláirásuk hasonmásával.* Megjegyezvén, hogy a nagyérdekü számhoz a benne levő müvészi képeken kivül (Litzen-Mayer, Kaulbachtól stb.) egy nagy szabásu szinnyomatu mümelléklet is van csatolva (*Thuman*: «*A szerelem tavasza*»), azonkivul egy csinos népdal zongorára, s hogy e számot ugy közvetlen a kiadóhivatalnál, mint bármely hazai könyvkereskedés utján meg lehet rendelni. Közöljük néhánynak nevét az e számba közleményeket adott képviselők közül. Nevezetesen Jókai, Csernatony, Mikszáth, Vadnai, Podmaniczky, Ábrányi, Kaas, Hegedüs, Visi, Beksics, Lang, Falk, Grünwald, Apponyi, Szathmáry, László M., Asbóth, Berzeviczy, Weckerle, Helfy, Irányi, Illyés Bálint, Grecsák stb. *E nagyérdekü számot az 1889-ben belépő előfizetők ingyen kapják.*

Az «Ország Világ» munkatársai a régibb és ujabb iró nemzedék legjelesebbjei.

Az október deczemberi negyedben folyik. *Szatmáry Károly. A Szép püspökné* és *Ridder Haggart* «*Szép Ágota*» czimü regénye. E két regényen kivül novellák *Peteley Istvántol*, *Bársony Istvántól*, *Albonyi Árpadtol*, *Kassai Bélatol*, *Sseési Ferencztől.*

Tanitók és tanitónők 10 frt helyütt 8 frttal fizethetnek elő az «Ország Világ»-ra, melyet 8 frtért rendelhetnek meg az «Egyetértés» és a «Budapesti Hirlap» előfizetői is.

A szerkesztőség nagy gondot fordit a *talány rovatra* is s a talanymegfejtő előfizetői közt hetenkint *értékes könyveket, zeneműveket, eredeti rajzokat* sorsol ki.

Az «Ország Világ» könyvárusi uton is megrendelhető, két heti diszes boritéku füzetben.

Mutatványszámok kivánatra ingyen küldetnek.

Előfizetési föltételek: Egész évre 10 frt Félévre 5 frt negyedévre 2 frt 50 kr. Egy hóra 85 kr. Egyes szám 20 kr. Füzet (kettős szám) 40 kr. Az «Egyetértés»-sel együtt rendelve: Egész évre 28 frt félévre 14 frt Negyedévre 7 frt A «Budapesti Hirlap»-pal együtt rendelve: Egész évre 22 frt Félévre 11 frt Negyedévre 5 frt 50 kr.

Hirrovat.

Vasut. Városunk nemsokára élénk, mozgalmas életnek lesz szinhelye, november hó 4-én, amint értesültünk, körülbelül 400 munkás kezdi meg a város mellett a vasuti töltések készitését; Tehát végre még is csak teljesülni fog régi óhajtásunk.

Vadászat. Lenck Ödön oktober hó 29 és 31-én vadászatot rendezett a kebelei és mihomi erdőségekben, melyen tiz-tiz puskás vett részt, s a két napi vadászat eredménye 4 őz, 2 róka, 19 nyul, 11 szalonka, 1 fogoly s végre egy rókának vélt vizsla.

Az alsó-lendvai korcsolázó egylet, e hó 27-én tartotta meg rendes évi közgyülését. Pataky Kálmán elnök üdvözölvén a szépszámmal egybe gyült tagokat, sajnalatát fejezte ki a felett, hogy az egylet hölgy tagjait is nem üdözölheti egy uttal mint az előzü évben, azonban ezt nem a jég sport iránti közönynek mint inkább a kedvezőtlen rosz időnek tulajdonitja. Örömének ad kifejezést midőn konstatálja, hogy a tagok száma daczara annak, hogy elköltözés miatt többen kiléptek, növekedett. Felhivja pénztárnokot a mult évi számadás előterjesztésére, amely egész részletesen megtörténvén azon kedvező eredményre jutottunk hogy nem csak deficit nincs, — mire a mult évi tettemes és előre nem látott kiadások miatt elkészülve voltunk — de söt pénztár maradvánnyal rendelkezünk. Felmentvény a pénztárnoknak megadatván ugy maga valamint tiszttársai nevében is megköszöni elnök a bizalmat kéri a közgyülést, miszerint az egylet uj tisztviselöit megválasztani sziveskedjék. Az egyesület tagjai, tekintve Pataky Kálmán urnak az egylet fejlesztése, felviragoztatása és fentartása körüli bokros érdemeit, — daczára a gyülés folyamán két izben történt lemondásának azt el nem fogadva, ismételve egyhangulag elnökévé választja, alelnökké pedig Patakyné Molnár Irma urhölgyet választá meg; Pénztárnok és jegyzővé Nagy Sandort, pályafelügyelövé Kárpáty Lajos választatott meg, kinek sajnos balesete felett a közgyulés őszinte részvétét nyilvanitá ki. — A választmány tagjaiva Szepesyné Zók Lenke, Szirmayné Csukics Irma, urhölgyek és Ráth Oktávia k. a. Dr Józsa Fabián, Szirmay B. és Munczhardt Géza lőnek megválasztva. Ez után Sisovich Károly inditványa folytán elfogadta a közgyülés hogy tagokul korlátolt számban a helybeli polg. isk. növendékei is felvehetők.

Zeneestély. A csaktornyai zenekar Sárközi Sándor primás vezetése alatt oktober hó 26-án este a nagyvendéglőben zeneestélyt rendezett szépsaámu és előkellő publikum jelenlétében. A jó zene s a szép lányok annyira hangolták a fiatal embereket, hogy az estély végével tánczra is kerekedtek s a legvidámabb kedélyhangulatban a késő éjfélutáni órákig mulattak. Az urhölgyek közül ott voltak: özv. Angyalné, Petrikné és Tóthné, a kisasszonyok közül pedig a Darázs nővérek, Faisztl Anna, Nagy Mariska, Paczner Mariska, Petrik Irma, Ráth Oktávia stb.

Hymen. Löbl Mór csáktornyai lakos szép és szellemdus leányát Gizella kisasszonyt f. hó 28-án eljegyezte magának Aglár Izidor gráczi nagybizományos.

Szerencsétlen kocsizás. — Perlaky Sándor baksai h. jegyző három napi látogatást tett szüleinél. A szülői körből visszatért mult hó 30-án este. Baksára érve az egyik hidnál fuvarosa egy másik kocsit akart kikerülni, a kavics halomra járt, honnan a kocsi az árokba dőlt, oly szerencsétlenül, hogy az egyik kocsi kerék Perlaky lábát eltörte. A szerencsétlen fiatal ember, ki már jobb lábán kétszer szenvedett törést — ugy is sántitott — a szerencsétlenség most a ballábát érte. — A törés azonban nem igen veszélyes. tehát remény van, hogy a fáradhatlan szorgalmas barátomat nem sokára ott látjuk a jegyzői asztal mellett. mit szivemből kivánok. — F.

Köszönet nyilvánitás. Fackh Károly miniszteri tanácsos ur őméltósága, kerületünk orsz. gy. képviselöje f. hó 14-én szerény családi körömet magas látogatásával tisztelte meg mely alkalommal gyermekeimnek értékes szép emlékü ajándékokat adni kegyeskedett. Miért is őméltóságának legbensőbb hálás köszönetét nyilvánitja. Kelt Rédicsen 1889. okt. 26-án. *Monda Ferencz tanitó.*

A csesztreghi vásár. Mult hó 31-én tartott vásárunk oly nagy volt hogy keresni kellett, hol is van a vásár? daczára annak, hogy mindenütt az őszi vásárok legjobban szoknak sikerülni de nem ugy nálunk. Szemmel kisérve a vasár folyamát, nem lehetett egyebet hallani mint e panaszos hangokat, hogy annyit sem árultam, amennyi fuvart fizetek. — (Kivételt képeznek a könyvkereskedő urak, kik nem panaszkodhatnak, mert minden ABCés könyvüket eladták. Persze iskolai év kezdete van tehát nem csoda.) A marha vásárt illetőleg az sem volt valami élénk. — Általába véve a vásár nem sokat ért; de vendéglőseink még sem haragusznak érte mert még másnap reggel is a »fekete gyermekeknek« hasonmása keresztbe téve tartották vonójukat. *F.*

Lopás. Gaidor I. lenti szombathelyi illetőségü 16 éves suhancz a mult hó 31-én özv. Kiss Györgyné padlására fölmászott s onnan szőlőt és almát lopott, de azonban november hó elsején midőn dió lopással akart szerencsét próbálni rajta veszitett, elfogták, s a város hajduja bekisérte a városházához. Ugylátszik először gyümölcs lopással kezdte hogy azután talán nagyobbal végezze. Jó lesz keményen megbüntetni a fiatal tolvajt, nehogy öreg tolvaj váljék belőle.

Helyreigazitás. A mult oktober hó 27-iki számunknak »köszönet nyilvanitás« cz. közleményében ismert szegénységét helyett, »ismert szerénységét« olvasandó, mely sajnosan becsuszott hibát ezuttal sietünk helyreigazitani.

Humoros toll-karczolatok.

— Alsó-Lendván tartott tanitógyülésröl. —

No ez már szép! a világi elnök nincs jelen. Ezzal veszi kezdetét a gyulés. Azonban elnök ur elkésése megbocsátható, mert hol ő lakik, arra nem jár zóna, — mint mifelénk. — Ezen elkéséséért jegyzőkönyvi köszönetet kellett volna mondani; de ugy látszik nem jutott eszébe senkinek. Node sebaj! hisz az ő jelen nem léte, nem sokat nyomott a latba, mert nélküle is megnyitottnak nyilvanitották a gyülést!

Kiss Pál: plebános, esperes, egyházmegye elnök s tanfelügyelő, ennyi tisztség egy személyben; de meg is érdemli! Tekintélyes alak magas, nyilt homlok, tiszta, megnyerő, sokat igérő arcz, sokat beszél, mert mindenhez ért. Mindjárt gyülés elején ő volt szives szónokolni, ő nyilvánitotta megnyitottnak a gyulést. Ekkor ugyan nem sokat beszélt; de annyit mégis, hogy nem emlékszem rá mennyit. Végül azt mondta, hogy a gyülést ezennel megnyitja.

Következik Fridrik István, kit Szt.-Mihályon, Lendvan ismernek, de még mi nem. Derék gyerek annyit mondhatok. Inkább hentesnek, mint tanitónak néz ki. Törpe, tulkövér, arca piros, pozsgás, homloka magas, mert haját égfelé fésüli, pedig még nősülni nem akar, mert katona. Igaz, bajusza is van, mert ki volt sodorva. — O volt szives gyakorlati tanitásával mulattatni bennünket. Mulattatott is mindenkit, kivált engem. Nem győztem eléggé bámulni, miként ugral, kapkod a levegőért, mint valami halallal küzködő ember. Járt keze, lába, mint valami jó takács mesterembernek. — Node ez mellékes, csak a táblának ne magyarázott volna annyit, hanem inkább a gyermekeknek, mert a tábla ugyis elég figyelmes volt.

No hála Isten! végre megérkezett Márkus bácsi — az elnök — Genialis alak, tán

---

szen állt már az ezred, csak én szaladgáltam fel s alá a tábor helyén, — sehol sem találtam sapkámat. — Hová tettem, — hol lehet a sipkám — talan csak nem az este . . .

»Lépjen a sorba önkéntes« — kialt rám kapitányom — mire aztán mit volt tennem oda álltam hajadon fővel a glédába. Még leszidni sem ért rá kapitányom, már is közeledett, közeledett lassan koczogva paripáján, a mi kedélyes öreg [illegible] az én sipkamat. —

»Tudtam mindjárt hányadán vagyunk. Sapkám az este veszett el az ablak alatt mikor leestünk. — az őrnagy a kastélyban volt szálva, — a szoba czicza talán panaszra is ment, s most annak a vélt udvarlóját keresi az öreg . . . . jaj mit szól majd ehhez Jolánka! Csak a guta ütne meg most legalább — — de az se könyörült meg rajtam.«

»Az önkéntesek lépjenek a sor elé! hangzott az őrnagy parancsa

Oda kullogtam nagy szomoruan, mint a kárvallott czigány, én is.

»Az este véletlenül egy katona sapka jutott kezemhez, s minthogy nem kincstári, tehát csak önkéntesé lehet — s mivel Tónay maga áll itt hajadon fővel, hát mindenesetre maga is vesztette el, — **mi?**«

»Őrnagy ur, jelentem alássan én vesztettem el!« — mokogtam igazan alázatosan.

»No hát mivel maga engedély nélkül takarodó után elhagyta a tábort, két heti kaszárnya áristomot kap büntetésül, ha haza érkezünk, mivel pedig ugyanakkor mindenféle kommandó nélkül egy éjjeli manöverbe is belekapott, hat óra vasat adok ráadásul, — abtreten!«

Nem mentegettem magam, hogy miért manővereztünk volt tulajdonképen — Gyula is kibujt a szószbó, — és rajtam száradt a szobacziczávali manöver is: . . . »Isten veled Jolánka, Isten veled jó partie, — én agyon vagyok ütve egészen«

De ez még nem volt elég. — Észrevettem ugyanis, hogy sapkámnak ellenséget jelző fehér szalagján egy tintával huzott fekete sáv vonul körül. Ez már asszonyi diplomáczia szüleménye, ők is akarják hát a tegnapi höst látni, — ami nem is lesz olyan nehéz, minthogy a táborból egyedül az Imrédy kastély előtt vezetett ki az ut.

Hát azt is ki kell még állnom!

Ott állt már az utra kiszögelő verándán az egész Imrédy familia, mikor házuk felé közeledtünk. — A szobaczicza jobbra-balra forgatta a fejét, keresgetvén a sorok között a tegnap estéli pasasérjét, — s egyszer amint rámpillant, elki áltja magát az öreg Imrédy felé fordulva:

»Nagyságos uram, ehun maséroz a feketestrafos!« Hogy erre mi történt azt kérem én sem tudom. — Akkorára iparkodtam magamat össze huzni, hogy megse láthassanak, nem hogy megnéztem volna, hogy milyen gyönyörü hatást keltettem. Csak azt hallottam, mikor az Imrédy bácsi utánam kiáltott:

»Ugy kell öcsém miért nem huztad le jobban a simlédered.

Sok történt azóta, — a hat óra vasat leültem, — de aztán azon a bizonyos szigorlaton, is, mely még Jolánkától elválasztott, — megbuktam, mely esemény aztán Jolánkának bennem vetett bizalmát, mit a sipkámmal történt malőröm ugy is megingatott, annyira semmivé tette, hogy ma már — oh szomoru végzet — Gyula barátomnak boldog felesége.

Tehát mégis oda lett a partie, de hogy a veszett fejszének a nyele meglegyen, csendes részvétet kérek azoktól, kik szivesek voltak elolvasni érzékeny történetét elvesztett paradicsomomnak

K.

azért nem tartott érdemesnek bennünket arra, hogy elkésését pár szóval is indokolta volna — minek is, ugyis tudjuk okát — de annyit mégis mondott, hogy szép számmal vagyunk — minek örül. — (Ott nem lenni szép számmal, hol én is ott vagyok. Én és nem lenni! — ez már mégis valami! —) Ezután nagy méltósággal leült az elnöki székre, — lábát keresztbe téve, egy csomó aktát vett elő s böngészett.

H o r v á t h J á n o s. Csinos fiatal uri ember, gömbölü arcz, barna kifent bausza, élénk szemei valódi remek munkára valnak. — Mindjárt gyülés elején tudatta jelenlétét figyelmességével és tapintatosságával Fridrik tanitásával szembe; de Murkovics bácsi hamar iparkodott Fridrik védelmére állani, no mert ő is helybeli tanitó, még pedig kántor.

Horváth ezután hallgatott a gyülés végeig, hanem azért olykor-olykor bökött valamit az előtte heverő nyugodt papirra, mintha csak azt mondta volna: »Ebben maradunk la.« De nem, ő mást jegyezgetett, még pedig üdvöseket; de legtöbben ellene szóltak, tehát elment kedve az inditványozástól, mert valóban collegám ismeri e közmondást: Sok lud, disznót győz!

T ö r ö k P á l. Ő már szálas legény, hol maga van; tehát beszélni is tud, még pedig meglehetősen. — Szeméről itélve, a bornak s mulatásnak nem lehet ellensége, mert gyülésen is mulatni való kedve volt. Ő mindig lármázott, ha pénztárnokról volt szó, pedig hát ő nem az, hanem valószinü, hogy a pénztárnok megbizottja vala, mert ő volt szives megmondani, hogy menynyi pénz van otthon a kasszába. Mint inditványozónak is sok szerepje volt, miből az tünik ki, hogy eszes lény.

V ö r ö s J á n o s. Ő rajta meglátszik, hogy az uj nemzedék sarja közül való tanitó. Kissé hajlott hátu, mert padba ült. Valódi gèp, olvasott valamit — talán gyors olvasást tartott? nem hisz nem versenyzett vele senki. Jegyzőkönyvet olvasott oly gyorsan, mit alig lehetett hallani; de azért két kollegám alá irta, kiket elnök ur volt szives kinevezni hitelesitőknek. Mig ha engem meg a rédicsi collegámat nevez ki, nem irjuk alá, mert még mai napig sem tudunk belőle semmit, hogy mit tartalmaz; de annyit mégis tudunk, hogy halálos itéletet nem.

Ezután nem beszélt senki: azaz mindenki, mert nagy zaj lett. Egy fontos ügyről akartunk határozni, miről azonban később határoztunk.

Most az elnök egy meglehetős nagy actát vett elő — persze — fel is állt — amely ugymond: »Sok üdvös tudni valót tartalmaz.« Elnök urnak igaza is volt, mert a fehér actát sok üdv lengte át; de csak rá irva, elfogadva még nem. Ennek felolvasása után következett a gyülés azon része, amelyben mindenki — még az is, ki ez ideid, egy szavat sem szólt, — mint én és a rédicsi collegám stb. — kiabálhatott, t. i. a tisztujitás, mert hát ez is volt.

Ja igaz — itt megelőzőleg arról is lármáztunk, hogy a káplán urak tartoznak-e? egyletünk tagjaivá lenni? Mért is ne? hisz ők is rom. kath. vallásuak s ami fő hitoktatók, vagyis tanitók. — De különben is pap — kántor, ezek egy kategoriába tartoznak. Nézzük csak, a templomba pap, [illegible] zülünk a más világra költözik? ott látjuk holt tetemeinél a papot és kántort. Bár sokszor pap nélkül is temetnek, mint én tavaly B . . . . . . községben, hol temetésen papot csak nagy ritkán lehet látni, hanem helyette a kántor maga-magát látja. — Ha már ennyit teszünk, miért nem lehetnek egyletünk tagjaivá; de egész más nézetbe volt Kiss Pál esperes ur, ki elég világos beszéddel felelt e kérdésre, miből mi tanitók is érthettünk mert nem latinul beszélt, mint Murkovics bácsi. —

Tisztujitás. 1) Elnök. Méla csend suttogással egybekötve, végre egy hang Murkovits! Ám legyen, valamennyien elbőgtük az »Éljen« — t.

M u r k o v i c s J á n o s, ki ekkor még a kályhát fogta, nem tudom miért? Vajjon azért, hogy else düljön? Vagy talán azért, hogy fázott? Ez utóbbit lehetetlennek tartom; hisz künn oly melegen járkáltak a napsugarak a földön, mint gyülés után a Bozzaynál — a talak az asztalon a vendégek között.

Node végre is Murkovits bácsit elfogta a buzgóság, ott hagyta faképnél a kályhát s leköszönni akaró beszédjét megkezdve, egész az asztalig ment, hol beszédjét tovább folytatta, hogy ő az elnökséget el nem fogadhatja, mert ennyi meg annyi dolga van. Persze okait — nem fogadtuk el — hanem ismételve egy hatalmas »éljen«-t dörömböltettünk végig a szoba mennyezetén, — mire Muraovits bácsi megvakarta a fejét a füle mellett, ismét megfogta beszédjének madzagját. Murkovits bácsi régi ember, tan ismeri Lendva környékén mindenki! Meglehetős szálas legény, de az egy ölet nem üti meg. Arcza még piros, de haja és fogai arra mutat, hogy kenyere javát már elfogyasztotta. Élet is van benne még, mert beszélni tud, még pedig latinul is, bár nyelve azt mondja, hogy németek közt született. Latin igével kezdte meg beszédjét, közbe is mondott egyet, meg még más valamit magyarul — ez volt az egész!

M á r k u s L a j o s volt elnök. Káplárból — freiter, ez szép előre haladás — persze hátra felé. — Előbb beszélt, most pénzt szed — lud helyett kappan — ezt kezdem érteni.

Márkus bácsi nem akart eleinte belenyugodni e megtiszteltetésbe, mert a falnak dült, ugy beszélt velünk; de végre ő is engedett a kiabálásnak s pénztárnok lett, mert már később reportra jártunk hozzá s avanyu képet vágva távoztunk tőle, mi a piros bugyellárisnak nem igen tetszett. — Node sebaj! ez ugyis szükséges, mert lapunk is lesz — ki akarja megrendelheti.

F r i d r i k I s t v á n, kiben ugy látszik a jegyzői toll biztos kezelőjére akadtunk, ki minden habozás nélkül fogadta el, — a jegyzői tisztséget. — Átvette az eddigi jegyzeteket és leült — ez volt az egész beszéde. — Különben jó tette, mert ugy sem az ő nevét kiabaltuk volna ismét, hanem azt, hogy menjünk ebédre, mert már mindenkinek has órája, az ebéd idön tul járt.

De igaz! még hátra van a fontos ügy fölött való határozás, tehat most ezt vettük elő. Erről most könnyen határoztunk, közös megegyezéssel azt határoztuk, hogy a tagsagi dijakkal hátralevők fizessenek; tehát most történt a Márkus bácsi kedyes szine elé való reportra járás.

Ezután a gyülésnek vége lett: azaz csak akart lenni, de még se — hisz a valodi csak most következett a Bozzaynal. Már reggel — Koller collega — nyakon csipett, hogy irjak alá a bánketti czédulának, no szervus — gondoltam magamba — miféle bankett lesz?! Először nem akartam aláirni; de miután több collegám nevét is láttam, én is oda irtam.

Egész gyülés folyamán, mindig e szó lebegett lelki szemeim előtt »bankett.« Remélve alatta minden jót — czigányt, leányt, tánczoló párokat, már előre épitettem a légvárak t, hogy mily szépen fogjuk lejteni a tour tánczokat. Ezen gondolataimban egyszer csak a gyülés vége zavart meg. Mily örömmel kaptam kalapomat s a sereg közé dobva magamat mentünk a bankett szinhelyére. Hol már vártak a tányárakkal terhelt asztalok, de nem czigányok és lányok, tehát már is fucsba ment ábrándos tervem. Tehát nem volt más hátra mint sorba ültük az egész asztalokat. Igaz előbb felső kabátomat akartam a fogasra akasztani, de már nem volt fogas — ugy látszik ennyi vendég soha sem volt látható még Bozzaynál, azért nem is késziteтt fogasokat. Node kabátom csak elfért valahogy, de kalapom a kőszenes ládán keresett alkalmas helyet magának, honnan azonban nem sokára a padlóra expediálta valamelyik jó szivü kollegám. Ekközben megkezdődött az ebéd evés. Ettünk is mindenfélét — nem is lehetne itt elszámlálni, hogy mit — még vizet is. Vigan voltunk, még bort is láttunk a Bozzaynál, — melyektől igazán lehetett elnöki beszédeket mondani nem is szenvedtünk hiányokat, mert az beszélt, kit meghallgattunk.

Én is mondtam valamit: azaz, hogy semmit mert tulszerény voltam beszédemben, — ez volt a birálat. (Gaál.)

Miután több elintézni való tárgyunk nem lévén elzónásztunk Csesztreghre. — Hogy mi történt ezután; arról nem szól a krónikám, de anynyit tudok, hogy csendőröket is láttam, mert szemle is volt. Isten velünk collega társaim a viszont látásig Dobronakon. *Tollforgató Farkass.*

Szerkesztői üzenetek.

Szendefi és **Kámán uraknak.** Az önök között felmerült nézeteltérés személyeskedést s ennek folytán egymás irányában sajnos erős gorombaságokat vont maga után. Miért is részünkről a háládatlan vitát befejezettnek nyilvánitjuk, s netaláni folytatásukért felelősséget nem vállalunk annyival is inkább, mivel lapunk iránya kizárja a személyeskedést.

K. B. E. urnak Kozmadomb. Közleményeit vettük s utóbb közölni fogjuk.

K. L. urnak Szemenye. Közérdekü czikkét vettük s jövő számunkban közölni fogjuk.

Borongónak Zala-Egerszeg. Tetszésére bizzuk, csak folytassa munkálkodását azon a téren, hol több kedvet és hivatást érez magában.

A londoni, párisi, münheni, hamburgi, bécsi, jockey-club elismerő irataival kitüntettettek. Az 1887-iki csernovitzi országos kiállitáson diszokmány; 1885—1888 iki bécsi kutyakiállitáson első osztályu okmány; a bécsi császári királyi mezőgazdasági-egylet VI. szakosztályának (a lótenyésztés) különös elismerés 1879-ben és 1885-ben.

Kwizda cs. kir. szab. **üditő nedve.**

Mosóviz lovak részére.

Erősitőül szolgál nagyobb fárasztások előtt és után, ficzamodások, az inak és izmok feszességénél stb. Egy üveggel 1 frt 40 kr.

Kwizda korneuburgi marhapora

lovak, szarvasmarha és juhok számára; [illegible] mellett sok évi tapasztalás szerint mint állat-táppor étvágyhiany, vérterjedés esetében s a tej javitására stb. Nagy doboz ára 70 kr. kis doboz 35 kr.

Kwizda szemvize. 1 üveggel 80 kr.
Kwizda Blistere, 1 tégely 3 frt o. é.
Kwizda mirigy- ès tögykenöcs, 1 tégelylyel 1 frt.
Kwizda epe-tincturája lovaknak 1 üveg 1 frt 50 kr.
Kwizda gyógypora baromfi számára 1 csom. 50 kr
Kwizda lópatkó-kenöcse, èrdes és töredezett paták ellen. 1 szelencze 1 frt 25 kr.
Kwizda kutya-labdacsai. egy dobozzal 1 frt.
Kwizda körömpora, egy üveggel 70 kr.
Kwizda göres-pilulái lovak és szarvasmarhák számára, egy pléhszelencze, 15 drb pilulát tartalmazva 1 frt 60 kr., egy karton, 5 drb pilulát tartalmazva 60 kr.
Kwizda erötápláléka lovak és szarvasmarhàknak. Ládákban à 6 frt és 3 frt, és csomagokban à 30 kr.
Kwizda lábpok-kenöcse lovak és szarvasmarhàknak egy tégelylyel 1 frt.
Kwizda Phisic-ja hashajtó szer lovaknak, egy pléhszelencze 2 frt.
Kwizda vérhas elleni szer juhoknak, 1 csom. 7o kr.
Kwizda sertéspora a hizás elösegitésére és a lefogyott állatok gyors fölsegitésére. Nagy csomag 1 frt 26 kr. kis csomag 63 kr.
Kwizda mosószappana a házi állatok bőrbetegsége ellen, 40 kr., 80 kr. és 1 frt 60 kr.
Kwizda sebbalzsama lovak és szarvasmarháknak. Egy üveggel 1 frt 25 kr.
Kwizda giliszta-pilulái lovaknak, egy pléhszelencze 1 frt 60 kr.
Kwizda patkánymérge, patkány és egérirtó szer. Egy szál 50 kr.

Fent emlitett szerek valódi minőségben a legtöbb gyógyszertárban, az összes nagyobb anyagkereskedésekben kaphatók.

Tévedések kikerülése végett kéretik a közönség, hogy a vevésnél kizárolag KWIZDA készitményeit kérje és a fontebbi védjegyre figyeljen.

Védjegy.

KWIZDA köszvényfolyadéka

rég kipróbált háziszer.

Ára 1 forint. Csakis az ide mellékelt védjegygyel valódi.

Naponkint postaszétküldés a főletét: KWIZDA FERENCZ JÁNOS, cs. kir. osztrák és román-udvari szállitó kerületi gyógyszertára által KORNEUBURGBAN Bécs mellett. Főraktár Magyarország részére TÖRÖK JÓZSEF gyógyszerésznél BUDAPESTEN.

5—13

Nyomatott Alsó-Lendván, Farkas János gyorssajtóján.